

Ὁ νεκρώσιμος κώδων εἶχε σημάνει. Αἱ φίλαι τῆς εἰρχοντο νὰ τὴν νεκροστολίσουν μὲ τὰ λευκὰ καὶ νὰ κοσμήσωσι τὴν κεφαλὴν τῆς μὲ στεφάνους καὶ ἄνθη. Τὸ πᾶν ἦτο ἔτοιμον διὰ τὸν ἐνταφιασμόν. Ὅπως πειοθῶ πόσον ἐπροχώρησεν ἡ πτωματικὴ σήψις τοῦ σώματός τῆς ξαναεπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀλλὰ ἡ ὁσμὴ τῆς σήψεως δὲν ἦτο νύξημένη ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πρὶν.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε μοι

ἐφάνη ὅτι ἀντιλαμβάνομαι ἀσθενῇ τινὰ κίνησιν ἀναπνοῆς! Τὴν ἐξήτασα καὶ ἐκ δευτέρου καὶ εἶδα ὅτι δὲν ἠπατώμην. Πάραυτα ἐνήργησα διεγερτικὰς ἐντρίψεις μετὰ μίαν δὲ καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡ ἀναπνοὴ αὐξάνει, ἡ ἀρρωστος ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μένει ἐμβρόντητος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν νεκρικῶν προπαρασκευῶν· συνηλθοῦσα δ' εἰς ἑαυτὴν μοι λέγει γελῶσα, «δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ ἀποθάνω, εἰ-

μαι πολὺ νέα».

Τὸ φρικωδέστερον ἰδίᾳ κατὰ τὸν ἀνθαργικὸν αὐτῆς ὕπνον ἦτο ὅτι ἀντελαμβάνετο καὶ ἤκουεν ἡ δυστυχὴς τὰς προετοιμασίας τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῆς φοβερᾶς ταύτης καταστάσεώς τῆς.

Ν. ΚΑΛΔΙΚΟΥΝΗΣ

Ἱατρός

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

ΑἰΠΟΛΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ

(Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τοῦ ἐρωτῆτος, ἢ Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμᾷ γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμᾶζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ ἀπόλον ὄντα δι' ἐτέρου ποιεῖ ὁ θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα, φέροι δὲ ὁ ἐπικωμᾶζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλῦσαι προήρηται· τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν· τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἰναί φασι.)

Ὡς τῆς Μερυλλίδας τῇ σπηλειᾷ θά πάω νὰ τραγουδήσω
κι' ὁ Τίτυρος μὲς ὅτ' οὐ βουνὸ τὰ γίδια θά μου βόσκη.

Ἀγαπημένε Τίτυρε, ἔχε τὸν νοῦ ὅτ' οὐ γίδια
καὶ ὅτ' οὐ πηγὴν ὁδῆγά τα κρύο νερὸ νὰ πιοῦνε.
Τὰ ῥυμᾶτια σ' ἔχε τέσσερα ὅτ' οὐ ξανθομάλλη τράγο,
τ' εἶνε βαρβαῖος καὶ κτυπᾷ μὲ τᾶγρια κέρατά του.

Ἀχ! Μερυλλίδα μου γλυκεῖα, γιατί ἀπ' τῇ σπηλειᾷ σου
δὲν βγαίνεις ἔξω νὰ μου εἰπῆς — ἔλα, ποῦ σ' ἀγαπάω
Μὴ με μισῆς, σὰν ἔρχομαι κοντά σου δὲ σ' ἀρέσω
τ' ἔχω τὸ πρόσωπ' ἄσχημο, τέχω πυκνὰ τὰ γένεια;
θὲ νὰ με κάμῃ νὰ πνιγῶ αὐτὴ σου ἡ ῥερεφάνεια.

Νά! δέκα μῆλα σοῦφερα, σὰν μοῦπες νὰ σου κόψω,
κι' ἄλλα πολλὰ, ἀγάπη μου, αὔριο θά σου φέρω.
Τὸ πάθος διέ, ποῦ τὴν καρδιὰ σπαρχκτικά μου τρώγει.

Μέλισσα νάμουν ἤθελα· τῇ φτέρῃ νὰ περνοῦσα
ὅπου στολίζεσαι μ' αὐτῇ, καὶ ὅτ' οὐ σπηλειᾷ νὰ ἐρχόμουν.

Τώρα κι' ἐγὼ ἐγνώρισα τὸν ἔρωτα· λιοντάρι
γιά μᾶνα θά τον βύζαξε μὲς στᾶγρια λαγκάδια,
αὐτὸς μὲ μάρανε· αὐτὸς σπαράζει τὴν καρδιὰ μου.

Γιατί, γλυκομματοῦσά μου, εἶσαι σκληρὴ, σὰν πέτρα;
ἄχ! ἔβγα, μαυροφρυδά μου, καὶ σφιχταγκάλιασέ με
καὶ φίλησέ με· τῇ ζωῇ τὸ φίλημά σου δίνει.

Τὸ στέφανο, ποῦ σοῦ πλεξά με δροσερά λουλούδια
θά σχίσω, Μερυλλίδα μου, σὲ χίλια δυὸ κομμάτια,
ἂν δὲν ἐβγῆς ἀπ' τῇ σπηλειᾷ ν' ἀκούσω τῇ φωνῇ σου.

Ὡμέ! δὲ μ' ἀποκρίνεσαι; ἄχ! γιὰ ζωὴ δὲν εἶμαι,
θά πάω νὰ πέσω νὰ πνιγῶ ὅτ' οὐ κύματα ἐκεῖ κάτω.
Κι' ἂν δὲν μ' εὕρῃ ὁ θάνατος, θὲ νὰ σου γείνη ἡ γνώμη
γιατὶ ἡ φωτιὰ θὲ νὰ σβεσθῇ,* ποῦ καίει τὴν καρδιὰ μου.

Τὸ ξεύρω πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷς... Μοῦ τῶπε ἡ μαργαρίτα.
Ὡτ' οὐ δάσος ὅτ' οὐ ἐρώτησα τὰ δροσερά τῆς φύλλα
μοῦ εἶπαν ὅχι... κι' ἔπεσαν ὅτ' οὐ γῆ κιτρινασμένα.
Μοῦ τῶπε καὶ μιὰ μάγισσα ποῦ ὅτ' οὐ πίσω ἀπ' τῆς θερίστρες
σ' ἔνα χωράφι ἐμάζεψε τᾶστᾶχνα, ποῦ ἀφίναν.
Τὴν ἀγαπᾷς, μοῦ εἶπε, σὺ· μὰ κείνη δὲν σε θέλει.

Μὰ ἐγὼ, ξανθὴ μου, σ' ἀγαπῶ κι' ἐφύλαξα γιὰ σένα
μιὰν ἄσπρη γίδα, ποῦ γεννᾷ κατσίκια δυὸ τὸ χρόνο.
Μοῦ τὴν ἐζήτησε καὶ μιὰ μελαχροινὴ παρθένια
καὶ θά τὴν δώσω, ἀφ' οὔ ἐσὺ μοῦ κάνεις τέτοια νάζια.

Ἐλάγκεψε τὸ ῥυμάτι μου... θὲ νὰ τὴν ἰδῶ τάχα;
Ἄς τραγουδήσω καὶ μπορεῖ νὰ μου χαμογελάσῃ
τ' ἔχει καρδιὰν ἀνθρώπινη καὶ ὅχι ἀπὸ διαμάντι.

(Ὁ νεανίας μετὰ ταῦτα ἐξαπλωθεὶς ὑπὸ τινος πίτον ᾄδει διάφορα ἐρωτικὰ ἐπεισόδια ἐκ τῆς μυθολογίας, ἔνα μαλὰξ τὴν καρδίαν τῆς ἐκέμπτου νεάνιδος ἥτις ὁμοῦς ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ τοιαύτη. Μεθ' οὗ ἀπελπισθεὶς ἀποφατίζεται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἀδύωτον βίον.)

Ἀχ! τὸ κεφάλι μοῦ πονεῖ... καὶ σένα δὲν σε μέλει.
θά παύσω τὸ τραγοῦδί μου κι' ἀπ' τὸν γκρεμνὸ θά πέσω
θὲ ν' ἀποθάνω... τί χαρά!... κι' οἱ λύκοι θά με φάγουν.
Αὐτὸ σὲ σένα θά φανῇ γλυκύτερ' ἀπὸ μέλι.

ΔΑΜΩΝ

* Οἱ μὴ ἀνταγαπώμενοι ἐκ τῆς ἀπελπισίας ἔρριπον ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ ἐπὶ νύκτι ἐν αὐτῇ, ἡ σωζόμενοι ἀπληλάττοντο τοῦ ἐρωτος· τοῦτο, λέγεται, ἐποίησε καὶ ἡ Σαπφώ. (σχόλια Δούκα).

